

COLLECTANEUM

unde
et
memores

OVERWEGINGEN

van

Threes van Dijck

en

Jan Peijnenburg

bij de stille omgang door de

Certosa di Calci

De zwijgende stilte

25-10-'17

HET WOORD

en het woord is
vlees geworden
en het heeft
onder ons gewoond
en wij hebben
zijn heerlijkheid
aanschouwd
een heerlijkheid
als van de
Eniggeborene
uit de Vader
vol van genade
en waarheid

(Johannes 1, 14)

Collectie

God

uit wie alles
voortvloeit
als uit een
eeuwige oceaan

naar wie alles
terugvloeit
als een stroom
tijdelijk leven

moge alles wat
ik verzameld heb
in mij met mij mee
teruggaan naar U

als wat U mij
geschonken hebt
in mij zal zijn
herzameld

Recollectie

Herzamelen is opnieuw samenbrengen.
De Kartuizer-werkelijkheid herzamelen
is meer dan een foto-reportage maken van
de Certosa di Calci, al heeft dat betekenis.
De gebouwen en de ruimtelijke omgeving
zijn de buitenkant van de werkelijkheid
die werd geleefd in beschouwing.

Wie de geruisloze stilte van een
onbewoond Kartuizerklooster ingaat,
zal pas weten waar hij is wanneer hij
de kloosterkerk, het claustrum, de gangen
en Miskapellen, de kluizen vooral
betreedt en daar niets dan stilte
en leegte vindt die eens gevuld was.

Een wandeling van een uur zal een
stille omgang zijn door verleden
levens voor God alleen, van levens
die van tijd in eeuwigheid zijn
veranderd en voor God alleen duren.
Wie dit mysterie van leven heeft gevoeld
knielt op het einde even neer.

Het zijn de bezoekers, de groepen
belangstellenden die even deze heilige
plaats bewonen, even Kartuizer zijn.
Dit is geen leegstaand klooster, geen
museum, geen bezienswaardigheid.
Duizenden treden hier per jaar in
en dragen het Kartuizerleven uit.

Zij nemen de wijding van deze Certosa
met zich mee; zij wijden deze Certosa.
Even doorlichtte het hemelse het aardse,
verloor bezit de greep op hun leven.
En buiten gekomen zagen zij elkaar
anders aan, zagen zij de ziel van Toscane
en waren zij niet langer toeristen.

Wie aandachtig heeft rondgezien en
met het hart heeft gekeken, vooral met
een gelovig hart, zag de stillevens
nog bewegen, hoorde de echo nog van het
koorgebed, stond stil bij de fresco's
die het leven verhalen, ijl en teer.
Wie zo hier was, gaat niet meer weg.

Want wat hoorde hij in de diepte,
wat klonk er nog in de verte?
Wat beluisterde zij die haar ogen sloot?
Hier was niet alleen gebeden, hier was
gestreden en geleden, gehuild om God.
Hier waren de beeltenissen te zien van
een lijdende God, een gekruisigde Jezus.

Nog en weer is God dan tussen de mensen.
Sommigen nemen God mee uit dit stilteoord
zonder te weten dat God het is die hen
verstilde, zuiverde en ophief tot zich.
Thuisgekomen kunnen zij de overwegende
gedachten lezen die zich nu voegen
tussen de foto's die zij maakten.

Deze gedachten, gedichten en gebeden
omsluiten de recollectie van betekenissen,
niet alleen om het Kartuizerleven te doen
voortleven, maar zelf hieruit te leven
wat eeuwen monniken hier hebben geleefd.
Want wie is in zijn leven niet even een
kluizenaar in de stilte van zijn hart?

Ergens ritselde er nog een smaragdhagedis
door het gras en was dezelfde roep van het
katuiltje nog te horen. En de distelvinken
kwinkelerden nog in het amandelboompje.
God is altijd en overal dezelfde Levende.
En als er 's nachts niemand meer is,
is daar altijd nog God alleen.

Toscane

Lieflijk ligt het dorpje
tegen de hellingen van het dal.
In waardige eenvoud lichten
witte huisjes met rode geschubde
pannetjes levensvreugdig in de zon.

Beneden is alles stil waar sinds
eeuwen Kartuizers wonen in de
middeleeuwse Certosa die eeuwigheid
uitstraalt omdat zij nooit verbouwd
of gerenoveerd of vernieuwd werd.

Als 's avonds het kerkklokje
luidt, komen enkele vrouwen
de Mis meevieren met de pastoor,
terwijl de mannen in het dorpscafé
het leven vieren met een fles Chianti.

Rustiek, ruig en toch niet ruw
ligt de natuur hier uitgespreid.
Alles ademt rust en natuurlijkheid,
binnen en buiten de muren van de
Certosa di Calci. Zij is zelf rust.

In de monnikskluisjes is de sfeer
van eeuwen eerder bewaard gebleven:
geen bad of douche, alleen een grote
aarden kuip van een meter hoog waarin
het regenwater wordt opgevangen.

En er zijn geen digitale verbindingen
noch met de buitenwereld noch met elkaar.
De grote zangboeken voor het officie
trotseren de eeuwen. Precies hierin past
de kluizenaar die alleen voor God leeft.

‘Venite exsultemus Domino’

(Openingspsalm 94 Officie)

Komt in vreugde zingen voor de Heer

Genieting

Aan alle vreugdegevoelens
ligt het geluksgevoel ten grondslag.
En daar zijn dan zoveel uitingen van:
blijheid, plezier, vrolijkheid,
ook de stille vrede van het hart.

Welke is de vreugde van een monnik?
De vreugde van de liefde: alle
geluksgevoelens die de liefde eigen
zijn, ook die verbonden zijn met
overstromende emotie en passie.

Het is weldadig en werkdadig voor
een Kartuizer wanneer hij beseft
vrolijk te zijn in de Heer, dat is
te genieten van de liefde met God en
te weten dat God van hem geniet.

Dit zal zich veelal uiten in de
liefdetint in zijn gezicht, in de
beminnelijkheid van zijn lach, in de
lichaamstaal van zijn verschijning.
En als hij loopt te neuriën.

God zag dat het goed was

Alleen wie met liefde ziet naar mensen,
ziet liefde in mensen. Liefde die wordt
gezien, is dan te zien als een glimlach
die uitnodigend en beminnelijk is.

Liefde kent zoveel gelaatstrekken:
de moed van wie oud en gebrekkig wordt
en toch doorgaat werkelijk te leven -
het tere en vertederende van durend lijden.

Of het is de stilte die over iemand komt
na een pijnlijk verlies - als je meesterft.
Of het snikken van machteloosheid wanneer er
na een aanslag overal doden op straat liggen.

En dan die handen, die vergroeid lijken
maar volgroeid zijn door zich te geven.
Dan zijn er nog die wankelende voeten en
woorden die geen zinnen meer kunnen worden.

Wie dit in liefde aanziet, wil een ander
bij zich nemen, strelen en kussen, want
door die betraande ogen breekt een liefde
die de tijd en de eeuwigheid kan vullen.

Als je dan zó ziet, wil je zeggen:
wat ben je lief, wat ben je mooi -
ik hou van je en heb je lief. En zo
betreft God de mens in zijn liefde.

Liefde met God

Niets is mooier en vreugdevoller
dan te leven met een groot ideaal.
Eén groot doel kan allerlei andere
zaken betrekkelijker maken.

Hoe hoger een ideaal
hoe groter de afstand
van de begane grond
tot de steile hoogte.

Van buitenaf gezien kan het lijken
dat monniken en monialen steeds bezig
zijn met het streven naar heiligheid.
Dat zou een levenslange kramp zijn.

Daarmee zou het leven getekend zijn
door grote ernst en diepe inkeer
ten koste van lichaam en geest,
waaruit de levensvreugde verdwijnt.

Toch bezwijken zij niet onder de
zwaarte van een monastiek leven.
Zij leven niet 'zwaar' en dragen
hetgeen zwaar is 'licht'.

Dit is mogelijk als de vlam van de
liefde blijft wakkeren en flakkeren.
Dan vonken er ervaringen en inzichten op
die een eigen licht werpen op het zijn.

Dan wordt geleidelijk voelbaar hoe
hel licht zich spreidt in gestalten:
mensen worden goddelijk, kinderen engelen,
de schepping vouwt zich open naar God.

Eigenlijk is het enige duurzame antwoord
op de zin- en zijnsvraag van het leven
als monnik of moniale: het bewust
willen leven in de liefde met God.

Rozenkrans

De lange Rozenkrans
met de grote witte kralen
die een Kartuizer draagt
om zijn middel, is als
een rijke bloemguirlande
ter ere van Maria.

Het is zoals je een sieraad
van je moeder draagt,
een ring, een broche of
een kostbare hanger die zij
tijdens haar leven droeg
omdat zij die van vader kreeg.

Het is voor een monnik niet
eens nodig zijn gebeden
te zeggen aan de hand van
deze vijftig kostbare ivoren
kralen. Zij symboliseren zijn
voortdurend zijn in gebed.

Toch zal zijn biddende hand
soms vanzelf glijden langs
dit gebedssnoer - en zal hij
eerbiedig en liefdevol Maria
aanraken en aanbidden want zij is
de vrouwelijkheid van God,.

Ook zijn liefde voor Maria is
een menselijke liefde die diep
in zijn wezen verankerd ligt.
Zij is voor hem: Moeder en Maagd,
Bruid en Geliefde. En dan
volgen de Weesgegroeten vanzelf.

Rosarium

Het was in de eerste halve slaap
dat de Kartuizer niet sliep.
Het was de gedenkdag geweest van
de Rozenkrans, 7 oktober, daags na
de gedenkdag van Bruno, 6 oktober.

Zijn grote witte rozenkrans hing
naast zijn pij aan de kapstok.
Met deze aaneengesloten kralen als
gebedsmomenten ging hij dagelijks
zijn stille Mariabedevaart.

Alsof er een opkomend licht viel
door de schemering van zijn raam,
openbaarden nieuwe betekenissen
zich in zijn rozenkransgebed als
rozen die nu gingen bloeien.

Steeds had hij zijn lange reeks
Weesgegroeten gebeden, die als een
mantra de vrije loop lieten aan
zijn geest, wanneer hij de kralen
één voor één door zijn vingers liet gaan.

Plotseling lichtten de gebedskralen op
alsof zij vroegen om een diepere zin.
Toen hij deze verstond, ging hij
rechtop in bed zitten en de volgende
dag ging hij doen wat hij had gedacht.

Een lange stoet van vijftig lieve
goede mensen trok aan zijn geest
voorbij: zijn ouders en voorouders,
familieleden, vrienden en bekenden
en medebroeders van zoveel jaren.

Zij kwamen in de plaats van de
Weesgegroeten levend in beeld.
Bij ieder stond hij stil, hield hij
een kraal van zijn rozenkrans vast
en was hij in gebed en in liefde.

Na deze tocht van gedachtenissen
volgde in de dagen daarna een
bedetocht van vijftig voorbeden:
voor de nood in de wereld en
het behoud van de schepping.

Dan ontstond er een reeks van
vijftig lofprijzingen en dankzeggingen:
voor de schoonheid van de mens,
het paradijselijke leven en alle
gaven en wonderwerken van God.

Zo werd het rozenkransgebed van de
Kartuizer, van de ene kraal naar de
andere, een gebedssnoer waarbij
hij langdurig aan Maria vroeg:
bid voor ons, uw lieve kinderen.

Broekzak

Niemand wist, toen hij niet meer monnik was in een klooster, dat hij monnik was in eigen huis. Wel dat hij diep in zich zelf teruggetrokken leefde.

Hij droeg geen pij, er hing geen kruis aan een koord om zijn hals, geen gebedssnoer om zijn middel, maar had gewoon een broek aan als alleman.

Maar in zijn broekzak had hij een Kartuizer-rozenkrans zitten en zonder dat ook maar iemand kon bedenken dat hij bad, bad hij zijn rozenkrans,

terwijl hij zomaar liep te wandelen met zijn hand in zijn broekzak. Hij waande zich in het claustum van zijn leven en telde zijn zegeningen.

Met God alleen

De levenswijze en levenssterke wijze van met God alleen zijn, is mogelijk wanneer je onafhankelijk bent van mensen en dingen om je heen, zelfs van vrienden en verwanten.

Afhankelijkheid in affectieve en religieuze zin staat het met God alleen zijn in de weg, zelfs het zijns-afhankelijke van God. Ook de aanhankelijkheid met God.

God mag genoeg zijn, God die door mensen en dingen om je heen zélf het volle zijn is van je bestaan. Deze albevattende eenheid komt niet voort uit nood maar uit genade.

Memo

Je hoeft niet te gaan
mediteren als je steeds
mediteert, mijmert en
beschouwend leeft.

Of toch misschien
om alle deeltjes gedachten
gevoelens en ervaringen
te ordenen tot een geheel.

In die ordening ontstaat
de rust en stilte die
de nodige ruimte schept
voor het inwendig gebed.

*Gebed is
bij God zijn
die bij ons is*

In medio ecclesiae

Mediteren is in het
midden vertoeven van
de werkelijkheid -
het midden van een
gebeurtenis, ervaring,
een ander mens. Midden
in de cirkel is God.

Essentie tot essentie
van mens tot mens
om te komen tot een
innerlijke ontmoeting -
een aandachtigheid
waarin je je losmaakt
van uiterlijkheid.

Gericht op een mens
in nood of een geliefde
uitsluitend bij hem of
haar aanwezig zijn -
door alles daaromheen
los te laten en weg te
laten in dit moment.

In het enige van dit
moment kun je worden
ziel met ziel en kan
de ander in je komen -
omdat je ontvankelijk
bent voor het leven
en zijn van een ander.

God alleen

Is het zo dat een Kartuizer
in zijn teruggetrokken leven
zozeer afstand gedaan heeft van wat
zijn leven zou kunnen verluchtigen,
dat in de letterlijke en feitelijke
zin er niets anders meer overblijft
dan alleen van God en voor God te leven?

Niets van wat hij prijsgeeft hoeft
afzonderlijk genoemd te worden:
hij geeft namelijk alles prijs.
Maar welk menselijk wezen kan
aan God alleen genoeg hebben?
Wat is dan die werkelijkheid van God
dat daaruit alle geluk kan voortkomen?

Kent en bemint hij God in die mate
en op die wijze dat daardoor zijn
geest en hart vervuld worden van
het durende bewustzijn en verlicht
innerlijk ervaren, dat dit alles is?
Is er dan een geestelijke en zinnelijke
verliefdheid waardoor zijn hart rust in God?

Levende in deze totaliteit, deze status
en standvastigheid die er alleen is in
een (mystieke) liefde die één maakt,
is zijn grote buitenwereld niet buiten-
gesloten: zij spreekt de taal van God.
Maar de kleine dingen zijn de kleine
geluksmomenten en sprankelingen van Licht.

In het wondere, genadevolle zien van de
beschouwing krijgt alles het aanzien van
goddelijke nabijheid, van liefdeaanwezigheid
die doordringt in de zinnen en deze opwekt
tot aanbidding: zo wordt God de Levende.
Zon en wolk, bloem en vlinder en alwat licht
strooit zich als geesteszaad door de zinnen.

Een monnik zoekt deze godsopenbaringen niet
als aanvulling of noodzakelijke hulpbronnen.
God zelf is het die hem zo aanziet in liefde
dat hij gaat herkennen en weten. En zo wordt
de omgang met de schepping de omgang met God.
Maar hoe lang moet je eerst 'verkeren' en
'inkeren' om zo 'Soli Deo' te kunnen leven?

Gelijkenis

Tussen de weelderige rijkdom
van de Certosa di Calci
die paradijselijk oprees
uit de Middeleeuwen

en de sobere armoede
van Kartuizerkloosters die
in vroegere tijden opkwamen uit
het rustieke Franse landschap

is nauwelijks gelijkenis.
Betreft dit hetzelfde leven?
Heeft men hetzelfde monastieke
ideaal van de Orde voor ogen?

Is het in de geschiedenis
bewaarheid dat de buitenkant
niet bepalend was voor hen die
alleen voor God wilden leven?

Kartuizerleven onttrekt zich
aan alwat vorm en gestalte is.
Tussen hen allen geldt slechts
de gelijkenis van de liefde.

Gelijkend

Geestverwanten
zijn nog geen
geestgelijken.

Niemand hoeft
je gelijk
te zijn.

Niemand hoeft
je gelijk
te zijn.

Misschien kom je
ooit een
gelijke tegen.

Dan is er
gelijkenis
van zielen

tegelijk met alle
verschillen
die blijven.

Toch zeg je dan:
ik ben jij
jij bent mij.

Overeenkomst

Een man en een vrouw leven
onopvallend in een gewoon huis
met een tuintje er achter
een Kartuizerleven.

Van buitenaf is zelfs niets
te zien van een buitengewone
levensstijl. Toch speelt zich
daar een innerlijk gebeuren af.

Of straalt hun levenswijze
toch levensbetekenissen uit
die uit een andere wereld
komen en daarnaar verwijzen?

Voor hen zelf is het van belang
dat zij zelf kunnen (blijven)
geloven in zichzelf en elkaar
op hun eenzame geestelijke weg.

En zelf blijven weten waarachtige
Kartuizers te zijn als zij er
alles aan doen om waardig te zijn
zichzelf Kartuizers te weten.

Zo leven zij de toekomst vooruit,
zo zullen er na hen Kartuizers en
Kartuizerinnen zijn die samen
voor het kluizenaarsleven kiezen.

Het Woord

Alleen-zijn kan de betekenis hebben
van afwezigheid en eenzaamheid.
Dat gevoel ontstaat wanneer je
een dag lang niemand spreekt en
niemand tegen jou spreekt.
Dat is een dag zonder stemgeluid.

Dit is geen stilte die je kiest
maar die je overkomt. Ongewild...
Of je hebt een levenswijze gekozen
waarin niemand tegen je zegt
'bon giorno' of 'bonne sera'.
Zo is het Kartuizerleven.

Maar in Boek Genesis staat
keer op keer 'God sprak'.
En Johannes begint zijn evangelie met
de zin 'In het begin was het Woord'.
Het Woord is goddelijk en daarin
spreekt God het eigen Wezen uit.

Is het zwijgen van monniken en monialen
wel zo goddelijk en menselijk?
En is het niet zo dat een woord
dat uitgesproken wordt 'binnenkomt'
in wie spreekt, want je hoort het
jezelf zeggen: je hoort jezelf.

Is alleen-zijn wel menselijk?
Brengt menselijke eenzaamheid
dichter bij God? Weet wie altijd
zwijgt nog hoe te spreken met God?
Is spreken niet de open toegang
tot menselijke ontmoeting?

Kartuizers zijn geen zwijgers
ook al spreken zij niet veel en
zeker niet over iets overbodigs.
Maar zouden hun woorden niet meer
scheppingswonderen kunnen doen
als het om elkaars welzijn gaat?

En zou het diepere spreken met
een ander, de ziele-aandacht die
zich verwoordt in het luisteren
naar een ander, niet de dagelijkse
oefening kunnen zijn om met God
in gesprek te zijn en te luisteren?

Mogelijk zal het voortbestaan van de
Kartuizers mede bepaald worden door
het diep menselijk gebeuren van de
communicatie, omdat op die wijze
het spreken met God vorm en inhoud
krijgt in een en hetzelfde ervaren.

Verlatenheid

Echte verlatenheid heb ik
nooit gekend.
Mijn ouders hebben mij
nooit verlaten.
God heeft mij
nooit verlaten.

Maar als ik God verlaat,
ontstaat er verlatenheid,
die niet van God komt
maar van mijzelf.
En dan kan ik mij van
alles verlaten voelen.

Voor een moniale en een
monnik die niets en
niemand heeft dan God alleen,
is er maar één
mogelijkheid van leven:
zich geheel op God verlaten.

Het monastieke leven
openbaart de levensboodschap
van de schepping: wat zich
losmaakt van het leven, sterft.
De verlatenheid van de mens
volgt op het verlaten van God.

De profeet

Jahweh, mag ik een klaagzang zingen,
met woorden vol pijn tegen U aanleunen,
roepen om hulp en het uitsnikken
van al te veel ondragelijke last.

Ik moet namens U tot mensen spreken,
ik sta midden tussen vrienden en vijanden,
ik beweeg mij tussen licht en duister,
ik zweef tussen hemel en aarde.

Met mijn lichaam ben ik bij U als een
God die haast tastbaar nabij is.
Met mijn ziel ben ik bij U als een
God die hoog boven mij onaanraakbaar is.

Jahweh, wilt U mij helen opdat ik
de heelheid van alles mag ervaren
en in uw heelheid mij woordeloos kan
verliezen omdat U mij in uw armen houdt.

God, U bent innig lief

God, ik heb U innig lief

Heimwee

Ik kan treuren
om generaties
zonder heimwee

die niet weten van
flower power en new age
sacred dance en vespers.

De verloren schatten
werden verpulverd
onder moderniteit.

Wie redt het verleden,
de verloren rituelen,
God uit de dood?

Ik voel nog de ontroering
van de solidariteitsbeweging
en vredesmanifestaties

de gelijkheid met
armen en arbeiders
diep in mijn ziel

en het zachte kussen
en strelen onderweg
zonder te bezitten.

God was het die in mens
en dier ons omgaf
met Heilige Geest.

Ik bezing de gaven
van God zo lang en veel
te mogen beleven

meer dan een halve eeuw
te zijn geroepen om
vaandeldragers te zijn

het verleden de toekomst
in te mogen dragen
tot wedergeboorte.

We laten het achter
op aarde en nemen het
mee de hemel in.

Ik dank God dat wij
minnend en bemind
mochten worden waardoor

wij alle hoogaardsheid
in ons hebben mogen
ervaren en bewaren

om ervan te blijven
leven en doorgeven
aan nieuwe generaties.

Om God te laten
voortleven in zijn
lichaam de schepping.

God, ik weet niet wat lijden is,
kleine pijntjes verdroeg ik
beetjes geestelijk leed doorstond ik
zonder U te hulp te roepen.

Een monnik en een moniale beminden elkaar.
Het waren een Kartuizer en een Claris
die met elkaar het monastieke leven deelden.
Alleen de dood scheidde hen tijdelijk.

Hij had zich aan het kruis van Jezus
vastgehouden als scheuten pijn hem
geselden en zijn rug bezweek onder
het kruis dat hij mee moest dragen.

Zij had het lijdende gezicht van Jezus
in haar zachte handen genomen totdat
zij zelf werd getroffen door een
verlamming waaruit zij nooit meer opstond.

Voor hem was een verwoestende hersenbloeding
de doorgang van sterven naar verrijzen.
Er lag een eeuwige vrede op zijn gezicht,
Hij lag zichtbaar in Gods omarming.

Voor haar was de dood de bevrijding van
jaren lang chronische pijn aan haar
verlamde hand waarmee zij niets meer kon.
Haar glimlach weerspiegelde Gods gezicht.

God, zal ik in pijn kunnen zeggen
uw wil geschiede of
uw wil geschiedde of
U wil geschieden?

Nieuw

Iedere dag
is verrassend
nieuw

net iets
anders dan
gisteren

net iets
andere dan
morgen.

Is er in
de eeuwigheid
ook dat nieuwe?

Een nieuwe
eeuwigheidsdag
iedere dag?

Zo nieuw als God
die ieder ogenblik
nieuw is?

Uitkijk

Sterk en statig
begon hij iedere
nieuwe dag alsof het
het begin was
van zijn leven.

En toch liep hij
op zijn hoge leeftijd
langs de rand
van het leven dat
langzaam week.

Dan tuurde hij
naar de overkant
en wenkte soms
even naar een
oude Bekende.

Vanzelfsprekend

Hij was oud en bezonken,
al meer dan zestig jaar monnik.
Alle vanzelfsprekendheden
waren uitgesproken. Nu vond
hij niets vanzelfsprekend meer.

Hij keek door de verten van
het verleden en zag in de tijd
de eeuwigheid. Hoe ouder
hij werd hoe nieuwer alles werd
omdat hij ging zien met nieuwe ogen.

Hoe bijzonder was het geweest
dat zijn moeder hem de borst gaf.
Hoe wonderlijk was het bij zijn
vader achter op de fiets.
Hoe heerlijk mee naar de kerk te mogen.

Als hij nu het 'Te Deum' zong
golfde een stroom dankbaarheid
door zijn woorden, zongen zijn
gedachten en voelde hij dat zijn hart
was als de brandende braambos.

Nu wist hij dat het God was
die vanaf zijn vroegste jeugd
door alles heen was blijven komen.
'Ik ben die ben': alwat 'Is'
ben Ik - die vanzelf spreek.

Grensganger

De kluizenaar had
afscheid genomen van
de werkelijkheid maar
ook van de tijd.

Tijd van leven
is het hele leven
zo kostbaar als
het hele zelf.

Voor een monnik
loopt de tijd al door
in de eeuwigheid die
over de tijd heenglijdt.

Dan zijn de dagen kostbaar
en is iedere dag een dag
méér om van God te houden
en voor God alleen te zijn.

Een dag méér dat
God met hem woont
in zijn kluis als
voorportaal van de hemel.

Naderbij

Verbazend is het
dat je overleden ouders
dichter dan ooit
bij je zijn als je
zelf ouder bent
en hen nadert.

Dat voelt zo omdat
dat werkelijk zo is.
Zij kunnen ons leven
binnenkomen omdat
wij hun leven
binnengaan.

Deze twee werelden
raken elkaar en
beginnen in elkaar
over te gaan.
Verwonderlijk ook
dat zij herleven.

Eeuwige rust

Wij willen leven in
de eeuwige rust
van de mensheid
vóór ons: de rust

waarin zij leefden eens
op aarde, de rust
waarin zij nu
leven in de hemel.

Die rust van leven
en liefhebben, die
eindeloze zielestilte
waarin God woont.

De stilte van onze
ouders waarin zij God
konden horen spreken
diep in hun hart.

Hun eeuwige rust
willen wij leven
op aarde nu en eens
beleven in de hemel.

God alwetende
allievende
allevende

als wij al zo
van nature
van harte
onze geliefde
overledenen
gedenken en
levend houden
in herinnering

hoe meer
zult U
gestorvenen
en alle levende
in leven houden
want alwat leeft
was en is uw
eigen bestaan

wij zijn in Gods
liefdes-herinnering
en dan niet alleen
ons zijn in het
algemeen als een
feitelijkheid
of een persoon
maar alles

van de persoon
die wij zijn
en geweest zijn
wat en hoe
Zo is immers
liefdes-herinnering
God weet
zichzelf

Allerzielen

Blijde gedachtenisdag
over verdrietigheden heen
want hoe blij gedenken
we onze geliefden.

Het is de stonde van toeven
bij de tomben waar zij diep
de aarde zijn ingegaan
om op te gaan in nieuw leven.

Maar dan stijgen de luchten
en drijven onze gedachten
mee naar waar zij zijn
in het eeuwige Leven.

God hier en nu

Tussen werelden en tijden
sta ik midden in het nu.
Daar bent U óók al was U
al eeuwen overal aanwezig.

Maar hoe was U daar,
hoe bent U hier,
bent U liefde en wat is
de liefde die U bent?

Als U werkelijk de mens
bent die in Jezus verscheen,
is het dan voldoende mensen
lief te hebben waarin U leeft?

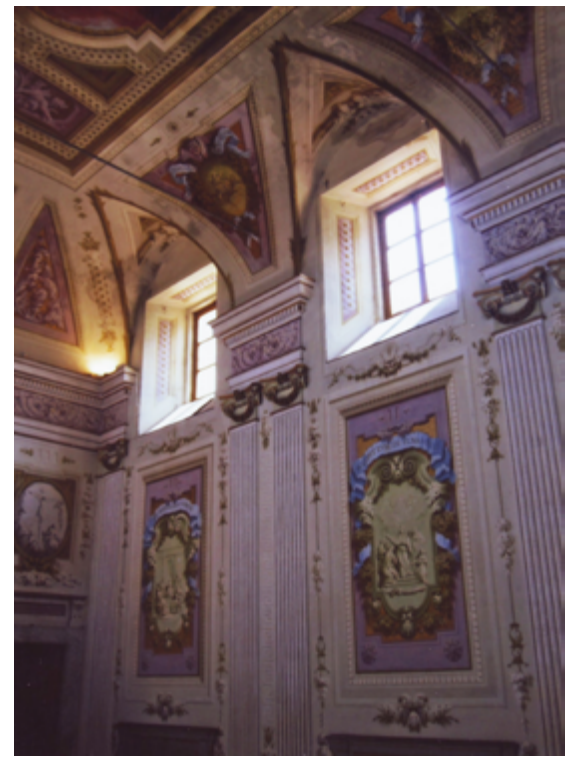
Ik wil beseffen dat ik 'U'
liefheb als ik anderen
liefheb en dat U zich bemind
voelt in aller mensen liefde.

Als mensen elkaar liefhebben,
hebben zij U lief al weten zij
niet dat U bestaat, zelfs
zonder dat zij ooit aan U denken.

U voelt U mateloos bemind door
de schepping die U toeademt en
zich dag na dag opent naar
leven en liefde van U.

Mogen alle biddende zielen en
liefhebbende lichamen uw liefde
ondergaan en weten dat hun liefde
uw liefde is - dat U het zelf bent.

Moge U zelf God zijn: God van
liefde die in eeuwige vreugde
geniet van de geestdrift en
hartstocht van heel uw schepping.

Universum

In het heelal zweeft
de Geest over de wateren,
draagt de koepel van de
schepping en schut het zijn.
Het universum is het kleed
van de eeuwige God.

Over al de orden en
congregaties speelt zich
het grote gebeuren af
van God in het drieëne
liefdesgebeuren van
Vader Zoon en Geest.

Wat zij waren en zijn
is in God geborgen en
weegt mee in het verdere
verloop van de evolutie
en de geschiedenis
die God schrijft.

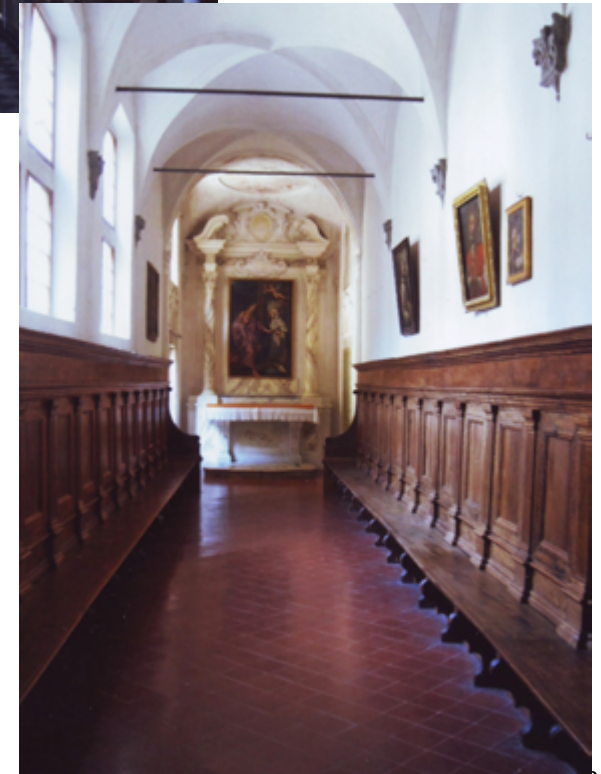

Realisme

Wie een Kartuizerleven wil leiden als monnik, moet een grote realist zijn: begrijpen en weten wat er nodig is om dit te kunnen, wat de heiligmakende genade is die hem een Kartuizer zal maken.

Om de 'heilige' roeping tot heiligheid te kunnen volgen, te aanvaarden en volbrengen, wordt niet door God zelf zijn levensoffer gevraagd, maar dit is gewoon inherent aan het hele wordingsproces.

Dit hoeft niet eens een bovennatuurlijk gebeuren te heten omdat het een natuurgebeuren is. Allerdiepst en eeuwig diep is het God die met liefde deze sturing van de mens geleidt maar die uit de monnik zelf wordt geboren.

Louteringsberg

De veertig dagen en nachten van Jezus in de woestijn was een tijd van zowel lichamelijke als geestelijke loutering en versterving.

De veertig jaren uittocht van het Joodse volk uit Egypte, voordat zij het Beloofde Land bereikten, werd het symbool van bevrijding en vernieuwing.

De veertig dagen dat Moses op de berg Sinaï verbleef en bij Jahweh was, waren nodig om te wetten van het leven te leren kennen als de geboden van God.

De veertigdaagse vasten van de Kerk is daar de rechtstreekse afgeleide van. Ook de veertigdaagse retraite van de Jezuiten heeft dezelfde grondslag.

Jezus ging een berg op om te bidden. Het bidden was het eigenlijke innerlijke veranderingsproces, omdat daardoor de eenwording met God ontstond.

Nog zijn de beschouwende orden leerscholen van gebed en kweekplaatsen van geestelijke kracht, omdat zij de loutering bewerkstelligen van de hele mens.

Nog zijn er monniken en monialen die veertig jaar geleefd hebben als kluizenaar of kluizenares of behoord hebben tot een contemplatieve orde.

Zij die daar levenslang verblijven, zijn de beklimmers van de Louteringsberg zonder ooit terug te keren, zonder in de laagvlakte hun weg voort te zetten.

Schouwspel

De hemelse liturgie
is het schouwspel aller
tijden. Daar zal heel de
schepping God zien van
aangezicht tot aangezicht
en neerknielen in aanbidding.

Ook de liturgie van de
Kerk is een schouwspel.
Ook daar is God te zien,
maar nog versluierd en
zinnebeeldig, gehuld in
symbolen en tekenen.

Maar het werkelijke aardse
gezicht van God is te
aanschouwen in de wereld
van mensen en dingen,
wanneer het schouwen wordt
tot het eigenlijke zien.

Goed het schouwen van de
schepping te beleven als een
blijspel in plaats van een
hoogst ernstige zaak:
beschouwend te leven zonder
een beschouwend leven te leiden.

Zo was dat in de oudheid. Zo
leefden kluizenaars en profeten.
In nieuwe tijden werd beschouwing
geordend en georganiseerd.
Nu keert de mensheid terug naar
beschouwend leven in vrijheid.

En zie, het binnenlicht van God
in alwat is, straalt ons tegemoet
nu we leren zien met nieuwe ogen:
het aanwezige leven van God
aanbidden in de natuur en het
liefdesspel met God leren spelen.

Ballade van de tijd

De oudere priester Bruno
verliet Keulen en ging
met zes gezellen in Chartreuse
als kluizenaar met hen samenleven.

Een jonge man trad in bij de
Kartuizers in Pisa en werd op
eenentwintigjarige leeftijd
kluizenaar maar bleef het niet.

Als pasgewijde priester ging hij
met zijn Kartuizerbroer in de
Certosa di Calci zijn eerste Mis
en zijn priesterfeest herleven.

Op zijn thuisreis stapte hij op
15 Augustus, Maria Hemelvaart,
vroeg in de morgen uit de trein
en liep toen naar de Dom van Keulen.

Hij toonde zijn 'celebret' en ging
op een zijaltaar, vooraf aan de
Pontificale Mis die volgde, alleen
onopvallend en stil de Mis doen.

Een stille Mis 'kan' in 25 minuten,
maar hij 'deed' er 75 minuten over.
Was hij in een andere werkelijkheid
en verloor hij het bewustzijn van tijd?

Hij had stilgestaan bij elk woord
dat hij las en ieder gebaar volgde
de beweging van zijn hart: alleen
Jezus en hij deelden de stilte.

Misschien dat Bruno achter hem
knielde, meeluisterde en -fluisterde.
Waarom zou Bruno zijn zoon niet zijn
gevolgd die zijn zoon was gebleven?

In zijn kapelaansjaren bleef het
dat hij nooit de Mis vierde zonder
deze totale toewijding en aandacht.
Ook in de tijd van een liefdesrelatie.

Pas zestig jaren later werd hij
door het inzicht getroffen, dat
het niet toevallig was geweest dat hem
dit was overkomen in de stad van Bruno.

Moest hij in Keulen zijn om deel te
krijgen aan de eucharistische mystiek
van Bruno, bijna 1000 jaar eerder?
Was dit een dieper intreden geweest?

Maar nu is de Eucharistie voor hem en
zijn geliefde geworden tot beleving
en viering van hun levensliefde -
en hun liefde geworden tot Eucharistie.

Bruno Mysticus

Wie zich één kan voelen
met de schepping,
kan zich één voelen
met God.

Wie zich één kan voelen
met het ziele-zijn van leven
kan zich vereenzelvigen
met de Levende.

Wie zo het innerlijk zijn
van God weet,
herkent alles
in de Zijnde.

Wie zo eucharistie
viert, weet Jezus
aanwezig in de al-
aanwezige God.

Want Jezus was het
Godverschijnen in de wereld,
vol van God in leven
sterven en verrijzen.

Bruno geloofde in de
werkelijke tegenwoordigheid
van Jezus en ervoer God
in zijn aanwezigheid.

Immers: niets is
louter symbool van
Gods aanwezigheid.
Zijn is God zelf.

Daarom was voor Bruno
de 'Mis' het ultieme
moment van de eenwording
met God in liefde.

Lieve Bruno

Voor u was het beleven
van de Mis als de
lichamelijke eenwording
met het lichaam van God.

U werd in uw priesterschap
offeraar en offerande,
een andere Christus ook al
voelde u zich onwaardig het te zijn.

U hebt door de eeuwen heen
de eucharistische aanwezigheid
van Jezus in de orde die door u
ontstond, als kenmerk behouden.

Dit dagelijks voedsel van de ziel,
om te groeien in de gelijkenis
met Jezus, werd de diepste reden
om met Hem de stilte in te gaan.

Uit deze levens-eenheid werd u
één met mensen, medekluizenaars
en wierp u zich ook ter aarde
omdat deze het lichaam was van God
en de bodem van de eeuwigheid.

U moet lief geweest zijn want
alleen wie van mensen houdt,
kan waarachtig van God houden -
van God die mens werd om zo
zichtbaar en tastbaar nabij te zijn.

Toch was u misschien meer innig
dan uittig, beminnelijk maar zo
van eenvoud vervuld en in liefde
verstild, dat u gewoon menselijk
wilde zijn in de liefde met God.

Waar was u tijdens de heilige Mis?
Hoe ver kon u de toekomst in kijken?
Kon u in de momenten van eenzijn met
Jezus voorvoelen, dat ooit het leven
van Kartuizers gemengd zou worden:

om aan den lijve te ondervinden dat
alleen vanuit de liefde de eeuwige
Godsliefde wordt gevoeld en beleefd.
Immers: de Minne wortelt in het lichaam
opdat God menselijk worde bemind.

Heer, dit was het uur van Uw parousia,
Van peilloos zinken in Uw tegenwoordigheid.
In mijn wezen heeft de liefde geschreid
En stamelend gebeden: Kom Heer Jezus, Maranatha.

Uw leven zong in mij het lied van de verrijzenis.
Over mijn handen kwam het, over mijn gezicht,
Omsluiert glanzen van het eerste scheppingslicht.
Levensgroot ontvouwde zich in mij Uw beeltenis.

Vanmorgen was mijn bede een bevel
En huiverend groeide het mysterie in mijn hand.
Nog tast ik als een blinde, maar aan de rand
Der dingen bloeit de hemel.

Weer trekt Gij zaaiend door het land en spreidt
De eeuwigheid zich over alle dagen.
Als eens de velden honderdvoudig vruchten dragen,
Breek dan het brood der liefde voor altijd.

Conceptie

Priesterroeping begint bij de inwoning van God in de ziel van het nog ongebooren meisje en de zo juist ontvangen jongen met de bedoeling en zending van God dat zij in zijn Naam de aanwezigheid van God zullen uitdragen in de wereld..

God bezielt en belichaamt de genetische grondstoffen en natuurlijke eigenheden van lichaam en ziel van vader en moeder en doordringt deze zozeer met zichzelf dat het priesterschap als een persoonlijke eigenheid in het meisje en de jongen ontwaakt.

Waar dit in de kiem van het bestaan is gebeurd, vangt de levensweg naar het priesterschap aan als een rijpende vrucht. Deze ziele-bevruchting is de liefde-keuze van GodGodin die zo in de wereld wil herboren worden en verschijnen.

Heel die lange route zit vol bevestigingsmomenten van deze originele goddelijke oorsprong. Van daaruit is God. zo ontzettend nabij gebleven. Dit is immers Gods eigen weg. Deze mystieke benadering van roeping is de weergave van het eeuwig kosmische Woord van God.

Sommigen van hen worden door de kerk herkend en erkend. Sommigen zullen daardoor van hun eigen natuurlijke weg wegdwalen en vervreemden. Sommige vrouwen en mannen zullen vanuit hun zuivere goddelijke conceptie levenspriesters en levenspriesteressen worden in de wereld.

p.s.

Genade krijg je niet als
gave of begaafdheid -
genade gaat door je heen
en kan je verwoesten.

Of mogen we erop vertrouwen
dat 'in' de genade van de
roeping als supplementen
moed en kracht worden
'meegegeven' om te kunnen
overleven en gezond te blijven?

Het debat

- ♦ Je vertelt dat je bij je priesterwijding tijdens de litanie van Alle Heiligen plat op de vloer van de Sint Jan liggend, je mannelijkheid voelde.
Vraag: was dat voor jou niet het overtuigend bewijs, dat je geroepen was voor het huwelijk, om lichamelijk en zinnelijk lief te hebben?
- ♦ Dat ik er desondanks voor koos priester te worden bewijst dat juist dát de keuze van mijn leven was, de hoofdzaak - en dat dus al het andere als bijzaken werden prijsgegeven: vaderschap, liefdesrelatie, seksualiteit. Dit bewijst hoezeer priesterschap voor mij verankerd lag in een diepe liefde voor God en er een innige band was met Jezus.
- ♦ Meer nog: deze diepte van verankering was op zijn beurt het gevolg van mijn zinnelijk leven met God. Ik werd priester, juist vanuit deze hoge mate van sensitiviteit en seksualiteit. En daarom leef ik affectief met God.

- ♦ In deze woeling van mijn lichaam - doorbloeding van mijn ziel vond ik God in mijzelf en mijzelf in God, omdat dat dezelfde beweging was.
- ♦ Maar toch: was je dan niet bang, dat die lichamelijke bron je toch zou overstromen en het leven 'als priester' onmogelijk zou maken?
- ♦ Ik wist dat wat zó samengestroomd was, nooit zou veranderen in tegenstromen maar deze hoe dan ook in elkaar zouden blijven opgaan. Dat er stuwdammen zouden kunnen zijn, die deze stroom zouden willen tegenhouden, hield ik buiten mijn zijns-ervaring. Ik was mezelf en daar geloofde ik in.
- ♦ Uiteindelijk wil de kerk deze eenheid toch verbreken door je buiten het priesterschap te willen plaatsen.
- ♦ Een kerk kan deze zijns-eenheid niet verbreken. Niet de kerk schenkt je het priesterschap maar het is een gave van God in je lichaam en in je ziel. Dit is het priesterschap in eeuwigheid.

Het protest

Bisschoppen, jullie hebben mij,
je medebroeder in het priesterschap,
uit mijn ambt willen zetten
maar dat ging niet.
Want God wilde dat niet
omdat ik door Hem was gewijd
en toegewijd was gebleven.

Excellenties, kerkmannen, jullie hebben
mijn lief, nederige dienstmaagd van
Jezus, haar roeping willen ontnemen
maar dat ging niet.
Zij was in de bruidsliefde van God
en Jezus, de knecht van Jahweh
sloeg zijn arm om haar heen.

En Jezus schreeuwde:
hou je handen thuis
machtswellustelingen -
blijf van mijn vriend af,
waag het niet mijn meisje
aan te randen want zij
zijn mijn huisgenoten...

Toen ging hij tussen hen in
lopen om hen te beschermen.
'Ga je mee naar ons' zeiden ze.
Maar wie was hij eigenlijk?
Toen hij met hen aan tafel zat
herkenden zij hem pas.
En hun hart stroomde vol vreugde.

Het open venster

Wie intreedt bij de Kartuizers
met de vooropgezette bedoeling
daar heel hard te gaan werken
aan de (uitbreiding van de) orde
bijvoorbeeld, of aan zichzelf,
loopt weg van de doelstelling
voordat hij er aan begonnen is.

De ontlediging die je in wilt
gaan, houdt ook in dat je geen
ambities hebt met betrekking
tot taken of werkzaamheden.
Je hebt jezelf thuis gelaten,
je verleden afgelegd en laat aan
God over wie je verder zult zijn.

Het is voor wie intreedt
in een klooster
niet de vraag
'wat verwacht ik er van'
maar (en daar komt het op aan)
'wat wil ik er zelf van maken'.

Dit geldt trouwens voor alle
grote zaken en idealen,
vooral voor levenskeuzen
als huwelijk.
Hier ligt het verschil
tussen passief en actief.

Elkaar toevertrouwd

Elke dag
geleefd met jou
is nog het
hele leven

want wat was
is toch
in ons
blijven leven.

Elke dag
terug bij jou
vanuit je
nieuwe leven

ben ik terug
bij jou
om samen
voort te leven.

Tochtgenoten

Zwerver en Minstreel
waren twee monniken
die met elkaar optrokken.
Zij waren als broers en
hartsvrienden en leefden
samen voor God alleen.

Minstreel was tien jaar
jonger dan Zwerver
maar zij waren beiden
priester gewijd en hadden
hetzelfde kluizenaarsleven
in den vreemde doorleefd.

Zij kenden de hoogten
en diepten van het monastieke
leven en waren zo in God
gegroeid dat zij in de Minne
konnen blijven onder welke
levensomstandigheden dan ook.

God was hun huisgenoot en
levensgezel geweest de jaren door.
Toch was het of God zelf hen
naar buiten riep en zond.
Vol van deze onvergetelijke
ervaring gingen zij op tocht.

Minstreel besloot zijn kluis
te verlaten om als vrije vogel
de verten in te gaan die hij
in zijn dromen voor zich zag.
Hij voelde dat zijn kunstenaarsziel
riep om voor God te kunnen dansen.

Pas veel later zegde Zwerver zijn
kluizenaarsleven vaarwel, omdat hij
zich onweerstaanbaar getrokken
voelde naar mensen en gemeenschappen.
Hij kon zijn behoefte om liefde te
geven en te ontvangen niet weerstaan.

Minstreel landde weer op vaste bodem
van waaruit hij vertrokken was, maar
de seminarie-president had eerst bij
de kloosterorde informatie ingewonnen.
'Wat was er mis gegaan' 'Waarin had
Minstreel gefaald? 'Was hij (nog) geschikt?

Hij begroette Minstreel niet als de
verloren zoon, maar zette hem meteen een
studiejaar terug. Hij vroeg niet:
'Hoe gaat het' of 'Heb je God gevonden
die je gezocht hebt'. En hij zei niet
'Ik ben blij dat je er weer bent ... '.

Na die tijd hield hij Minstreel opvallend
in het oog: wat hij deed en niet deed,
met wie hij omging, waarom zo'n andere
eerste preek? En als hij het had gedurfd
had hij Minstreel de laan uitgestuurd om
'insubordinantie': niet-onderdanigheid.

Terwijl ... theologanten bijna
uitsluitend worden beoordeeld
op studiecijfers en volgzzaamheid,
ongeacht hun religieuze, sociale,
politieke levensinstelling en de
zonodige praktische vaardigheden.

Later waren er veel priesters die,
geconfronteerd met eigen halfheid
en armoede, mede veroorzaakt door
een onvrijwillig celibatair leven,
het beschouwend leven beschouwden
als een vlucht uit de werkelijkheid.

Vanwaar al die aarzeling, twijfel,
ongeloof en verzettelijkheid?
Van ouds hebben wereldheren minachting
voor religieuzen, paters, broeders,
voor zusters vooral - alsof zij niet
hoogwaardig zijn, volwaardig zijn.

In hun waardigheid, de algemeen
erkende eerbiedwaardigheid traden
de gebroeders fier en moedig
het nieuwe tegemoet, terwijl zij
de verworvenheden van hun leven
met God mee naar buiten namen.

Maar toen zij aanklopten bij
kerk en klooster in het land van
de toekomst, stieten zij op
gesloten deuren, ontoegankelijke
instituten en hoogwaardigheden
met gesloten ongelovige harten.

Een vroegere abt vond dat Zwerver
iemand was die 'doolde' - terwijl
Godzoekers eigenlijk de enigen
zijn die 'niet' dolen. Maar hij
had zo zijn bedenkingen tegen
de wereld van ascese en mystiek.

Zwerver liep tegen de (vol) macht
van een bisschop op, die meedeelde
slechte ervaringen gehad te hebben
met kloosterlingen die wilden gaan
werken in het parochie-pastoraat.
'Ik moet u teleurstellen' zei hij.

Maar Zwerver liet zich niet zomaar
opzij zetten en zette door. Tenslotte
mocht hij -op 50-jarige leeftijd,-
stage gaan lopen als hij tegelijker-
tijd pastoraal-theologie ging studeren
op een theologische faculteit ...

Toch werd hij een grote goede pastoor,
een ervaren herder van jong en oud,
een levenspriester die zich niet liet
leiden door constituties en richtlijnen,
maar door God alleen zoals hij dat
jaren lang in stilte gewend was geweest.

Bittere ervaring leert, dat religieuzen echt niet met open armen worden ontvangen in het kerkelijk leven. Zij dragen het stigma met zich mee van een onderbroken onvoltooide geestelijke weg als zij uittreden.

Als ooit een Kartuizer of Trappist de nieuwe keuze maakt om het pastoraat in te gaan, kan hij rekenen op argwaan. Hij zal juist helemaal niet geëerd, of gewaardeerd worden om zijn keuze voor God alleen te willen leven.

Hij zal als zonderling gemeden worden en altijd beschouwd worden als een mislukkeling, een wereldvreemde Godzoeker die aan gewone mensen niets te bieden heeft, omdat hij niet met beide benen op de grond staat ...

Eigenlijk is er voor religieuzen maar één weg, die aansluit op hun voorgaand leven: de vrije ruimte van vrij en willig er zijn voor God en mens - ongebonden en authentiek, want zo is de keuze voor God alleen.

Niet langer mogen religieuzen die een nieuwe levensweg kiezen, bestaansafhankelijk zijn van een religieuze of sociale dienst : niet van een kerk die het spoor bijster is, niet van een staat die een splijtzwam is in de wereld.

Het mag een zeer bevrijdende gedachte zijn, dat religieuzen, die buiten het 'geordende' verband treden, de geroepen zijn om een 'eigen' weg te gaan in plaats van zich in te voegen in bestaande verbanden als kerkelijke en maatschappelijke instituten.

Zij passen daar niet alleen niet in, maar hebben de verworvenheden om wijder en breder de geest van Jezus gestalte te geven in kerk en samenleving. Zij zijn het die beproefd zijn, die in het diepe gesprongen zijn van zelfopoffering: spiritualiteit en solidariteit.

Heel diep in het begin van de geschiedenis van het christendom verschijnt de Jezus-geest. Jezus en zijn verwanten bewegen zich 'buiten' de Tempeldienst en het Sanhedrin-gebeuren. In hen ontstaat het Godsrijk waar de liefde heerst en gerechtigheid wordt nagestreefd.

Dit betekent concreet dat zij die uit religieuze verbanden komen (orde, congregatie) onafhankelijk van kerkelijke en maatschappelijke zijnsvormen een nieuwe weg gaan en zich daar vestigen waar Jezus zich dagelijks ophoudt tussen daklozen weerlozen werkelozen ...

Twee leerlingen van Johannes de Doper, de woestijnvader van de Essenen, liepen Jezus achterna. 'Waar houdt u zich op' vroegen zij. 'Kom maar kijken' zei Jezus. Zij traden -daartoe aangemoedigd door hun geestelijk vader Johannes zelf- uit naar Jezus.

De roep van Jezus, de zachte stem van de Geest roept op tot een beweging die zich inzet voor een nieuwe hemel en aarde. Daarin wil God zich gaan openbaren. Daarbinnen liggen kleine bidkapellen en reitruiten om even met God alleen te zijn.

God heeft niet voor niets vrouwen en mannen opgeroepen om monialen en monniken te worden. Zij worden in hun monasterium de volgelingen, vrienden en verwanten die met Jezus de toekomst intrekken, om samen te werken aan het godmenselijk paradijs.

Gelouterden

Zij zijn door het vuur gegaan
van hun hartstochten,
door het vuur voor hen die
anders omkomen in de vlammen.

Dit was immers het levensteken
van de gelijkenis met Jezus.
Zij offerden zichzelf en gingen
met zichzelf de strijd aan.

Dit waren, dit zijn alle
religieuzen die een Godsroeping
volgden en met hart en ziel
zich voegden bij Jezus.

Zij zijn de gelouterden, want
hoeveel moesten zij prijsgeven,
hoeveel in zichzelf overwinnen
om zuiver te worden in God.

Gezondenen

Zij 'zijn' of zij nu bleven
of niet bleven binnen het
eens aangegane verband van
leven, wonen, saamenzijn.

Zo als zij geworden zijn
zijn zij de geroepenen
om in de zuivere geest van
Jezus met hem op weg te gaan.

Mogen zij, in plaats van
hun heil te zoeken in andere
bestaande verbanden - waar zij
mogen aansluiten 'achteraan',

voortrekkers zijn die mee-
trekken met Jezus in deze tijd.
Dat zij elkaar zullen zoeken
om gezamenlijk op te trekken.

Geroepen

De roep die opklinkt in de
nood van mensen, volkeren,
werelddelen - uit krotten
en achterstandsbuurtten,

de roep om voedsel van de ziel,
om woorden van eeuwig leven,
om daden van zorg en tederheid,
om de zin van bestaan te vinden.

Voor hen zijn de religieuzen
'geworden gesterkt geroepen'
door God die in alle mensen nood
roept om troost en erbarmen.

Zij zijn het die hun kluis
en klooster verlaten om Jezus
achterna te gaan en met hem
brood en wijn te delen.

Eeuwige echo

Uw roeping, God,
ervaren wij niet
als een eenmalige
oproep of bestemming

maar als een roep
die door blijft klinken
en ons telkens weer
verder wil voeren.

Roept U ons dan
ten einde toe naar
U toe tot ons laatste
antwoord is gegeven?

Ook dan willen wij
doen wat U wilt doen
zijn wat U wilt zijn
in eeuwige liefde.

Testament

Hij was zo met hart en ziel
Kartuizer geweest, met vrije
kost en inwoning. Al die tijd
was hij gratis in de Certosa
geweest want dat was zijn thuis.

Geen huur voor zijn kluis,
geen geld voor de kapper en
de kleermaker, geen energiekosten -
en dagelijks werden zonder
betaling zijn maaltijden gebracht.

Maar toen hij oud was geworden
en zijn testament ging opmaken,
keek hij rond in zijn huis en
werd hij getroffen door het
verschil tussen zijn kluis en huis.

De sobere rijkdom aan mooie dingen,
waardevolle stukken in zijn huis
stak schril af tegen de armoede
en primitieve soberheid van zijn kluis.
Hoe zou hij dat ooit kunnen vereffenen?

Alle spaartegoeden zouden naar het
Lilianefonds gaan, niet uit vrijgevigheid
maar uit gerechtigheid: om verlamde
kinderen weer op de been te helpen en
hun onvrijwillige armoede op te heffen.

Maar het bos en alle voor de familie
dierbare goederen, zouden binnen de
familie blijven: de hele inventaris,
boeken, schilderijen (ook van David Sing),
apparatuur, muziek, tuin en vogels...

Echter: tegen geschatte waarde, want
de duizenden euro's die dit zou opbrengen,
zou de familieschenking worden aan de
Kartuizers! De buitenmonnik zou zo zijn
achterstallige schuld betalen aan erfgenaam

Wegbereiders

Wij zullen niet uittreden
uit ons eigen
Kartuizerleven.

Wij bereiden de weg
voor anderen die
niet intreden

maar hun eigen
Kartuizerleven
blijven leven.

Wij zijn slechts
voorlopers op de weg
die zij gaan.

In menig man
schuilt een monnik

In menig meisje
huist een moniale

Even alleen na
samen genoeg

Even kijken om de hoek
maar niet voorgoed

Waar Marleen
verscheen

met camera
in Pisa

werd stilte
taal

en leegte
beeldverhaal